

ret. Det er den overvejende opfattelse, at denne regel i alle landene bør udvides til også at gælde bødeværdier. Derimod har man overvejende taget afstand fra, at der gives adgang til tilbageholdelse af løn for erstatningskrav, og det er ligeledes den overvejende opfattelse, at der ikke bør blive tale om idømmelse af et bøde- og bodsbeløb ex officio fra domstolene, d.v.s. i tilfælde, hvor den forurettede eller den, der er indtrådt i hans ret, ikke ønsker at gøre krav på skadeserstatning.

Hvad angår skadeserstatnings forbindelse med strafpædagogiske formål er man enige om, at det i mange tilfælde er hensigtsmæssigt, at der i forbindelse med betinget dom fastsættes vilkår om udredelse af skadeserstatning, og at disse vilkår i de enkelte tilfælde nærmere udformes af domstolene ved fastsættelse af bestemte terminer for erlæggelse af erstatningsafdrag, hvorved bemærkes, at denne ordning i høj grad beror på den effektivitet, hvormed et til den betingede dom knyttet tilsyn virker. Derimod er man mere betænkelig ved at anbefale en praksis, der knytter erstatningsbetaling som vilkår til prøveløsladelse efter udstået frihedsstraf, og man er ligeledes betænkelig med hensyn til at antage et system, hvorved skadeserstatning udredes af lønindtægter ved arbejde under frihedsstraf. I begge de nævnte henseender mener man, at der i praksis ikke kan regnes med beløb af større betydning til dækning af erstatningskrav, i hvert fald ikke, hvis der ikke under strafudståelsen udbetales fuld arbejdsløns, hvilket spørgsmål man ikke nærmere har kunnet gå ind på under hensyn til dets sammenhæng med vidererækkende spørgsmål indenfor straffuldbyrdelsen. Selv bortset fra den formentlig ringe praktiske betydning af et erstatningssystem knyttet til lønindtægten under straffuldbyrdelsen må man fremhæve, at et sådant system er egnet til at modvirke den arbejdsintensitet, som man af strafpædagogiske grunde ønsker fremmet som led i straffuldbyrdelsen.

De Forenede Nationer og kriminalistorganisationerne.

I Genève afholdtes den 16.—18. maj 1950 en konference om koordinering af de bestræbelser, der udfoldes af de internationale kriminalistorganisationer, derunder de nordiske kriminalistforeninger. Ved konferencen var følgende organisationer repræsenterede: 1. Association Internationale de Droit Pénal, 2. Associations Nordiques de Criminalistes, 3. Bureau International pour l'Unification de Droit Pénal, 4. Commission Internationale Pénale et Pénitentiaire, 5. Commission Internationale de Police Criminelle, 6. Howard League for Penal Reform, 7. Institut International de la Statistique, 8. Société Internationale de Criminologie, 9. Société de Législation Comparée, 10. Unión Internationale pour la Protection de l'Enfance. Blandt mødedeltagerne var professorerne *Donnedieu de Vabres*, *Bouzat*, *Graven*, *Thorsten Sellin*, *Cornil*, *di Tullio*, den engelske fængselsdirektør *Fox*, Miss *Margery Fry*, den franske dommer *Marc Ancel* og den belgiske

advokat *Sasserath*. Fra de nordiske kriminalistforeninger deltog dr. *Karl Schlyter* og professor *Stephan Hurwitz*. Forhandlingerne blev på udmærket måde ledet af chefen for de Forenede Nationers afdeling for kriminalitetsbekæmpelse, den tidligere franske fængselsdirektør *Paul Amor*.

Hver af de omtalte organisationer gjorde rede for sit arbejde og program. Forhandlingerne angik navnlig følgende emner: 1. Forbindelsen og samarbejdet mellem de internationale organisationer og Forenede Nationer, 2. Udgivelse af et kriminalistisk informationstidsskrift for den nærmeste fremtid under Forenede Nationers ledelse, 4. Udskrivning af prisopgaver og anordning af regionale og verdensomspændende kongresser i fremtiden. Det vedtoges, at danne en permanent komité med repræsentanter for hver af de deltagende organisationer, hvilken komité skal sammentræde i de Forenede Nationer i Genève en gang årlig med det formål at forebygge, at der om samme spørgsmål udsendes en flerhed af spørgeskemaer m.v. og i det hele med det formål at undgå dobbeltarbejde og at sørge for en tids- og stedmæssig sund fordeling af konferencer og kongresser.

S.H.

DANSK KRIMINOLOGISK SELSKAB

afholdt den 15. maj 1950 et møde, hvor statsadvokat *Th. Roepstorff* indledte diskussion om »Nogle spørgsmål vedrørende strafferetsplejen, særlig umiddelbarheden og nævningesager.«

Statsadvokaten fremhævede betydningen af, at der i straffesager tilvejebragtes fyldige personlige oplysninger om tiltalte og udtalte, at efter hans erfaring var de af politiet foretagne undersøgelser nok så gode som de såkaldte § 56 undersøgelser foretaget af Dansk Værneselskab. Læger, der skal afgive udtalelse til brug for en straffesag, og retslægerådet bør undlade at foretage selvstændige afhøringer om faktiske forhold. Med hensyn til bevisumiddelbarheden udtalte indlederen, at man ikke kan tillægge dette princip fundamental betydning i alle forhold. Offentlighedsprincippet er man snarest indstillet på at modificere med hensyn til pressens omtale af retssager specielt før domsforhandlingen. Det ville, efter indlederens opfattelse, heller ikke udelukke bevisumiddelbarheden, at man i et vist omfang dokumenterede politirapporter. I praksis gav spørgsmålet om dokumentation kun sjældent anledning til strid mellem anklager og forsvarer. Man måtte i øvrigt sondre mellem rapporterne. Det er verdensfjernt at nægte rapporternes betydning, den første forklaring er præsumtivt den, der bygges på den bedste erindring og ofte den rigtige. Rapporterne er blevet bedre, og anvendt med forsigtighed og erfaring kan de spare megen tid og bidrage til, at sandheden kommer frem. Indlederen mente, at den udvikling, der har været i begrænsningen af de rene nævningesager, burde følges til bunds. Anklagemyndigheden søger i videst muligt omfang at undgå dem, hvilket fører til en tiltalebegrænsning. Herudover anførte statsadvokaten som argumenter mod nævningeinstitutionen bl.a. den tunge spørgsmålsstilling, den vanskelige retsbelæring, de altfor korte præmisser, at nævningerne alene skal tage stilling til anvendelsen af straffelovens §§ 16 og 17, at en stor del af nævninge-